

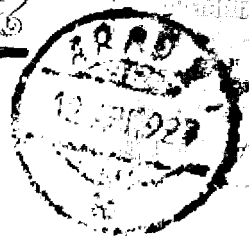

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ-CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

No. 2018/1928

GRIGORIE

din îndurarea lui Dumnezeu episcop ortodox al eparhiei române a Aradului, Ienopolei și Hălmagiului precum și a părților anexate din Banatul-Tișan.

Iubitului cler și tuturor credincioșilor din eparhia Aradului, dar și pace dela Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Iisus Hristos, împreună cu salutarea noastră arhierescă.

„Că de am murit împreună cu Hristos, credem că vom și învia împreună cu Dănsul”
(Rom. 6 v. 8)

Iubiții mei fii sufletești!

Sunt mângăiat că bunul Dumnezeu m'a ajutat să vă adresez aceste puține cuvinte la praznicul Sfintei Invieri. Sunt vesel că pot fi o verigă din lanțul mândru al vlădicilor, cari în cursul veacurilor au vestit adevărul lui Hristos moșilor și strămoșilor noștri. Smerenia mea, ca și înaintașii mei în scaunul episcopesc, sunt purtătorul de cuvânt al adevărilor mântuitoare de suflet. Voesc a fi și trebuie să fiu pentru sufletele voastre arătătorul de cale bună, așa cum cea dintâi undă de apă cristalină dintr'un isvor de munte își croește drum la vale ca apoi toată apa să vină pe acel drum.

V'aduc aminte că pentru adevărul mântuirii trebuie să luptăm. Căci adevărul nu ni se imbie și nu se primește ca o piesă de argint. Dacă pentru pâinea de toate zilele trebuie să muncim cu sudoarea feșii, oare adevărul, și mai ales adevărul mântuitor de suflet, credem a-l dobândi fără muncă și trudă?

Sfântul Apostol Pavel ni cere ca dacă voim să înviem împreună cu Hristos, trebuie mai întâi să murim împreună cu Hristos. Oh, iubiții mei fii sufletești, care dintre noi poate să stea nepăsător față cu asemenea cuvinte?? Aceste cuvinte nu sunt de nepătruns. Ele nu cer dela noi altceva, decât să omorăm mădulele noastre cele de pe pământ, cum zice Sf. Pavel în epistola către Coloseni (3 v. 5). Ni se cere să nu fim pătimiși, necurați, stăpâniți de poftă rele și de patimi. Ni se cere să gândim cele de sus iar nu cele pământești. Ni se cere să răstignim pe omul cel vechiu, căci și Hristos s'a răstignit. Și dacă Hristos s'a răstignit, atunci faceți ca și: „omul cel vechiu” din voi, să se răstignească. Până când omul nu se leapădă de egoismul său neînfrânat, adică până când nu se leapădă de persoana lui alintată de mândrie și dorinți deșarte, până atunci rele de tot soiul vor amenința viața noastră.

Dar durere și iar durere, că omul în loc de a se lepăda de sine, voește să stăpânească pe alții. Dacă s'ar cerceta pe sine ar vedea în fundul sufletului său o mulțime de rele de cari ar trebui să scape. Cine n'a ridicat în copilăria sa, o piatră înconjurată de pajște? Sub piatră se puteau vedea o mulțime de gândaci, de jivini mici, pe cari nici nu bănuiai să

le găsești sub piatră. Ridică deci iubite creștine vălul de pe sufletul tău și vei rămâne îngrozit de cele ce vei găsi acolo. Însă groaza ta va trece, făcând ce zice Sf. Pavel: trebuie să înmormântezi ființa ta cea veche spre a te bucura de înviere împreună cu Hristos. Altcum praznicul Invierii nu este și nu poate să fie bucurie pentru tine.

Cei dintâi oameni când au auzit din gura Sf. Apostol Petru și a celorlalți Apostoli, că Dumnezeu a înviat pe Hristos, făcându-L Domn al tuturor, au întrebat: „Ce vom face bărbași frați?” (Fapte 2 v. 37). Cum vom sta deci noi nepăsători? Oh, nu! Noi vom trebui să facem tot ce ne stă în putință ca să ascultăm cuvintele Sf. Pavel: „Că de am murit împreună cu Hristos, credem că vom și învia împreună cu Dânsul” (Rom. 6. v. 8).

Omul este cuprins de multă neliniște în viața lui. Abia este în floare, abia e copil nevârșnic și caută neatârnavare, caută ieșire cât mai grabnică din brațele mamei sale. El nu știe că din brațele mamei sale ajunge la tinerețea patimilor, cari îl poartă în toate părțile. Cu câtă ardoare nu aleargă tinărul, chiar nestăpânit de patimi: el vrea să strălucească, să fie văzut de oameni, fie prin lux, fie prin o lucrare oare care. El nu vede că toate acestea vor avea un sfârșit. Deabia în vârsta bărbăției va simți însă omul neliniște. Dacă este cu ochii deschiși, el vede că pământul acesta îi satisface dorințele lui numai până la o vreme și că numai viața întemeiată pe credința în Dumnezeu are valoare. Când omul ajunge la bătrânețe, va zice că viața lui a trecut ca o umbră și că puterile lui curat omenești n'au putut să-i aducă mulțumirea dorită.

Simțește deci omul că adevărata liniște o poate afla numai în Dumnezeu. Cine nu dorește oare să fie mai fericit decum este? A zis vr'odată vre-o floare că nu are trebuință de soare? Nu! Deci nu ne putem închipui un om să nu se dorească după o stare de mai bine. Omul voește să se știe pe sine și pe ai săi, mai fericiți. Tot asemenea dorim noi conducătorii sufletești, ca poporul nostru să înainteze pas cu pas în cele sufletești iar nu numai în cele trecătoare. Dorim să piară vrajba dintre fiii neamului, dorim ca cu toți să fim mai buni, mai iertători, mai ascultători de Dumnezeu. Dorim din inimă ca legea strămoșească să o păstrăm cu mai multă stinjenie și să nu lăsăm a se strecura în familiile și satele românești învățăturile proorocilor mincinoși.

Dorim iubii mei fii sufletești, să murim împreună cu Hristos spre a ne bucura de Invierea Lui. Dorim ca neamul acesta românesc

să aibe tot mai multă viață în Dumnezeu! Dar cum? Prin nașterea și creșterea de prunc buni și cu frica lui Dumnezeu. În chipul acestei viața noastră pământescă încă va fi tot mai binecuvântată. În chipul acesta vom fi cetățeni tot mai buni ai scumpei noastre țări făurite cu jertfa alor 800.000 (opt sute mii) de soldați cari au murit împreună cu Hristos spre a crede că vor și învia întru mărirea Lui.

Iată iubii mei, între altele, ce ne învăță sfânta Inviere. Mai presus de toate ea ne învăță despre dragostea nemărginită alui Dumnezeu pentru noi. Mântuitorul s'a născut în Vifleem, a învățat, a vindecat, a binecuvântat, a fost fără păcat, a făcut tot binele, dar oamenii îl răstignesc! El moare și este îngropat. Oh omule, oh, creștine, dar nu este vorba numai de acest adevăr, ci de unul și mai minunat: este vorba de Invierea Domnului. Dacă într-o bună zi soarele ar apune și n'ar mai răsări, ce ar face bietul om? Ar sta înaintea casei sale în întuneric, ar aștepta multă vreme și ar intra în casă așteptând și așteptând zadarnic... Toate i-s'ar isprăvi și la urmă nu i-ar mai rămâne decât să moară fără nădejde! Dar precum soarele n'a apus, așa n'a apus nici lumina vieții, Mântuitorul, care ni-a scos din moarte la viață. Iată iubirea nemărginită alui Dumnezeu!!

Strămoșii noștri Romani aveau și ei o validă idee de ceea ce este Dumnezeirea. Într-o ședință a senatului roman unii ziceau că Divinitatea e bogăție, dar atunci vai de cei săraci, ziceau alții. Unii ziceau că Divinitatea e puterea, dar atunci vai de cei slabi — ziceau alții. Când un senator mai înțelept zise: Divinitatea este iubirea, toți căzură de acord. Dacă deci și păgânii simțeau că Dumnezeu e dragostea, simțim mai ales noi creștinii că Dumnezeu e dragostea. Căci s'a jertfit pentru noi și oamenii nu putură să întunece lumina, care a venit să lumineze pe tot omul din lume.

Această lumină este — Adevărul lui Hristos. Toți cei cu inimă curată ascultă de acest adevăr. Toți cei buni și curați la inimă merg încel dar cu pași siguri spre Adevăr, fiind siguri că răstignidu-și patimile se vor bucura pururea de Invierea lui Hristos.

Cu aceasta să strigăm cu toții în această mărită zi: „Hristos a înviat!”

Al vostru al tuturor
Arad, la Invierea Domnului 1928
de tot binele voilor
† Dr. Grigorie Gh. Comșa
Episcopul Aradului.

„Eu sunt învierea și viața...”

Aceasta este solia ce pleacă mai înainte de răsăritul soarelui dela mormântul gol. Hristos cu steagul biruinții în mână vestește de pe peatra răsturnată biruința asupra morții, a celui mai cumplit vrășmaș.

Ziua de groază și de sânge, Vinerea Patimilor, pogorâse în mormânt nu numai trupul Domnului ci și nădejțile ucenicilor și credincioșilor săi. El nădăjduiau că el este celace va să izbăvească pe Israel (Lc. 24, 21) — Și acum era a treia zi.

Sfiele nice, stăpânite de fiorii fricei mironosițele se apropiară îngrijorate: „Cine ne va răsturna peatra de pe ușa mormântului?” Ingerul cu haină de lumină le întimpină și îmbărbătează: Nu vă temeți, pe Isus Nazarineanul, cel răstignit căutați? S'a sculat nu este aici. Cu trupul doară a stat în mormânt până a treia zi. Cu dumnezeirea s'a pogorât la iad, a sfărâmat înculețurile, și-a întins mâinile și a ridicat pe Adam și pe strămoașa noastră din osândă. Și cu ei pe toți câți i-a răscumpărat prin jertfa de pe cruce. A biruit puterea morții, înviind cu trupul pentru a elibera pe cei ținuți în robia ei.

Libertate, ideal sfânt, după care veacuri dearândul au oftat și sau rugat milioane. Noi suntem fericiții cari ne-am împărtășit de ea. Dar *libertatea sufletului* nu e încă partea noastră de moștenire. Cuvântul slăvit așa de mult în acest veac al luminei încă nu este povară împotriva robiei... păcatului.

Ca un suflu primăvăratec ce face să trăiască la noi viața firicelului de iarbă, desfăcând mugurii pomilor ca să se desvolte în flori parfumate și fructe aromate, așa trece azi din gură în gură solia dela mormânt: *Hristos a înviat...* Solia liberării din robia morții e o chemare sfântă ce ne vine cu îndemn la înnoirea vieții, slobozindu-o din robia patimilor, din cătușele păcatelor cari ne apasă greu.

Cu vola noastră ni le-am făurit și le-am acceptat cu o ușurătate de osândit. În locul mirezmelor credinței, a aerului proaspăt de primăvară a dragostei curate am primit să respirăm mirezmele mucegăite din temnița necredinței și îndoelilor, cari ne înăbușă. Să nu avem oare nici acum tărta morală de a renunța la pasiuni și patimi, de a ne desface din brațele unei vieți păcătoase? Solia învierii ne împintenă spre o nouă viață, cu bunurile ei spirituale, cu valorile ei morale cu bucuriile și plăcerile ei netrecătoare!

În drumul năzuinței noastre spre Hristos prin înnoirea vieții în duhul Lui; să nu ne îngrijorăm: Cine ne va răsturna peatra deasupra nădejzilor noastre de mai bine. Să plecăm numai spre El. Ingerul Domnului ne va fi aproape.

Hristos a înviat!

Arhimandrit Policarp.

Atitudinea demnă a P. P. S. S. noștri Chiriarchie față de legea Cultelor.

Se cunoaște lupta demnă pe care membrii Episcopatului nostru ortodox au purtat-o în Senat față de legea Cultelor. După pășirile patriarhale ale P. P. S. S. Lor Episcopii Roman dela Oradea și Nicolae dela Cluj, — I. P. Sf. Mitropolit Nicolae cu o vervă oratorică nelăstrecută a zugrăvit dreptatea cauzei ortodoxe. P. Sf. Episcop Grigore a elucidat nepotrivirea între atitudinea subversivă a bapțiștilor și drepturile cari li-se garantează prin lege.

Dar Senatul s'a pus în desacord atât cu atitudinea referitoare la încheerea concordatului, reprezentată de P. P. S. S. noștri Chiriarchi, cât și cu aceea referitoare la trecerea averilor, precum și față de legiferarea bapțișmului. Atunci Episcopatul nostru ortodox din întreaga țară a alcătuit o declarație care a fost cetită în ședința din 31 Martie a Senatului de către I. P. Sf. Mitropolit Nicolae.

Reproducem aici declarația după ziarul „Universul” spre a servi ca mărturie despre lupta demnă a Episcopatului nostru.

Declarația I. P. S. S. Mitropolitului Balan.

Înainte de a da cetire declarației mele, știu să arăt că adversarii n'au cețat nimic din intrasigența lor și că teza lor n'a fost suficient motivată.

DECLARAȚIE.

„Reprezentanții Episcopatului Bisericii Ortodoxe române au considerat de o elementară și sfântă datorie a lor să-și exprime cu hotărîre convingerile și să-și spună cuvântul cu ocazia discuției generale a legii cultelor și să atragă tot odată binevoitoarea atențiune a guvernului român asupra principiilor fundamentale pe cari în interesul armoniei desăvârșite între confesiuni și în interesul salvărdării celor mai superioare interese ale statului român, ar fi trebuit să și le însușească acest guvern la statornicirea definitivă a textului legii.

Episcopatul român a arătat că legea pentru regimul cultelor cuprinde dispoziții în flagrantă contradicție cu prevederile constituției precum și dispoziții, care lezează principiul fundamental al libertății conștiinței religioase, principiu care formează însăși axa centrală a legii cultelor.

De aceea, Episcopatul ortodox român, ia cu profund regret la cunoștință nesocotirea desideratelor sale, isvorâte din logica faptelor, întemelate pe drepturile imprescriptibile ale bisericii ortodoxe române, în care este reprezentată covârșitoarea majoritatea a populației românești, refuzând în virtutea conștiinței sale

de demnitate și de înalt patriotism, ori ce restricțiuni, precum și orice știrbire ce s'ar aduce în aceste clipe istorice suveranității Statului românesc.

Episcopatul ortodox român nu poate să lipsească dela datoria de a-și mărturisi convingerile sale și nu poate să nu insiste pentru liniștirea conștiinței și a convingerilor ce și-a creiat în cursul sbuciumului de veacuri asupra repercursiunii imense ce va avea în sufletul țării întregi o lege de importanța aceleia pe care astăzi Domniile Voastre, Domnilor Senatori o veți întări cu votul Domniilor Voastre.

Acest Episcopat conștient de misiunea sa nu poate întrelăsa să nu înfățișeze în adevărata ei lumină, postura piezise în care se găesc înaltele Corpuri Legiuitoare, nevoite să legifereze fără să fie în măsură de a-și fi asigurat, în prealabil deplina libertate de conștiință și de acțiune.

Impotriva uzanțelor internaționale cele mai elementare, subordonând principiul menținerii neștirbite a suveranității interne, unor considerațiuni de oportunism lipsit de temelul adevărat, guvernul român a crezut a fi în drepturile sale legitime încercând a adopta și a pune în concordanță dispozițiunile cuprinse în legea cultelor cu textul convențiunii încheiate anterior cu Vaticanul, impunând în chipul acestor țării întregi, respectarea voinței și intereselor unei organizații eclesiastice din afară de fruntăriile României.

Conștient de misiunea, de drepturile și datoritiile sale, Episcopatul ortodox român formulându-și toate rezervele și manifestând de la această tribună voința sa fermă de a vedea înfăptuită toată dreptatea și salvagardată suveranitatea națională internă a Statului român, nu va înceta nici de acum înainte un singur moment de a lupta pentru triumful unei cauze superioare care este a noastră a tuturor, ca și a guvernului român deopotrivă și de a încerca, prin mijloace de persuasiune desprinse din paginile Sf. Evanghelii și încredințate nouă, purtătorii testamentului Mântuitorului Isus Hristos, de a repune biserica ortodoxă română în plenitudinea drepturilor sale pentru îndeplinirea misiunii istorice, ce i s'a încredințat.

Așa să ne ajute Dumnezeu.

D. I. PURCAREANU: După debateri de două săptămâni, în ședință publică și alte două săptămâni în comisiuni, declarația bisericii ortodoxe nu poate fi primită.

Christos a înviat

*Răsar frumoase zorile.
In aerul curat
Miroase dulce florile:
„Christos a înviat“.*

*Din miezul nopții tainice
Biserica din sat*

*Înalță 'n stihuri cântece:
„Christos a înviat“.*

*Prin pomi, deșisuri păsările
Din noapte au mâncat
Și cântă 'n rând cu preoții:
„Christos a înviat“.*

*Stropind cu stropii razelor
Pământul înrouat,
Se 'nalță 'n slavă soarele:
„Christos a înviat“.*

*Bătrânii toți și tinerii
Femeie și bărbat
Iși zic în toate părțile:
„Christos a înviat“.*

*Zâmbește firea veselă
Sub cerul luminat,
Gem văile de clopote:
„Christos a înviat“.*

La ziua Învierii.

Zilele mărețe ale sărbătorilor Paștilor sunt bucuria cea mai dumnezeiască, pe care o poate concepe inima creștinului.

Ele ne amintesc cu o emoțiune adâncă învierea Fiului Celui răstignit, care după suferință s'a sculat drept și mai puternic încă, bucurând neamurile toate.

Vrăjmașii credeau să stingă și să nimicească această putere dumnezeiască. Sfinții Apostoli încă nu puteau înțelege îndeajuns misterul acestei puteri.

Hristos biruitor s'a sculat, prin puterea netăgăduită a lui Dumnezeu. Această flacără dumnezeiască o simțim adânc străfulgerând inimile noastre de focul dragostei creștinești, încălzind simțirile noastre cu cele mai curate aspirațiuni, și la picioarele crucii vărsăm lacrimi de recunoștință vie pentru tot ce a făcut bunătatea lui Dumnezeu pentru noi.

Amintirea zilelor triste ale răstignirii Domnului, vine acum să ne încunune cu veșnică bucurie, și inimile improspătate de o sfântă bucurie, aduce lauda preamărită, cântând cerscul imn: „Hristos a înviat!“

Florile albe ale învierii Domnului să bucure inimile celorlți intristați, și ori și ce desnădejde să se stingă de pe fruntea celor apăsăți.

Să nu uităm că ori cât de grea ar fi povara ce o avem de purtat în viață, ori cât de grea crucea căreia trebuie să-i slujim, bună-tatea Celui înviat aduce astăzi și întotdeauna acelaș belșug de nețărmurită blândețe *pentru toți*. Cu noi este Hristos, cu noi Fiul luminii și al fericirii, pe care suntem datori să-L primim.

Ponțiu Pilat.

În fața mulțimei infuriate, atâțată de fariseii și învățații, revoltați de propovăduirea iubirei aproapelui Ponțiu Pilat, mândrul proconsul și reprezentant al Romei eterne, în disprețuita Palestină, a trebuit să cedeze.

El Ponțiu Pilat, cetățeanul lumii și purtătorul cuvântului falniciei Rome, nu era de părere să fie pedepsit acest „răzvrătit”, cu părul blond-auriu, cu o privire visătoare care te fermeca și te făcea să simți o dorință stranie ce nu putea fi explicată.

El, mândrul Ponțiu, a părăsit chiar pentru un moment indiferența sa suverană, căci privirile visătoare ale acestui „răzvrătit” care stătea liniștit în fața mulțimii infuriate au trezit în el un interes ce-l făcea să se mire: el romanul Ponțiu Pilat nici odată nu se interesa de ceea ce se petrece în lumea acestei plebe disprețuite.

Și fără a vrea, se hotărîse să-i dea drumul acestui răzvrătit... E drept, că el își spunea împărat al Iudeii, dar oare Roma care a învins și a subjugat toate popoarele din lume să se teamă de acest propovăduitor, îmbrăcat într-o haină de sărac?...

Și eșind în fața mulțimii tumultuoase, oprindu-se să nu-și murdărească privirea de aceste fețe înegrite Ponțiu Pilat a făcut cu mâna-i grăsuie un gest plin de mândrie caracteristică numai cetățenilor Romei, gest care făcu să tacă imediat această plebe înebunită ce urla ca o turmă de fiare sălbatice.

— Vin sărbătorile Paștilor, când noi avem dreptul să punem în libertate pe unul din criminalii deținuți în închisoarea Ierusalimului. Și noi ne-am hotărât să-l punem în libertate pe Isus...

Un moment mulțimea tăcu... Dar un fariseu cu barbă albă și ochii șireți șopti ceva și fiarele sălbatice au început iarăși să urle, făcând pe mândrul proconsul să intre în casă.

Și un nume, șoptit de fariseul bătrân, sa repetat tumultuos și amenințător:

— Varraval Varraval

Indignat, Ponțiu Pilat eși iar în fața mulțimii. Dar marea furtunoasă a acestor turbați nu se potolea:

— Varraval Dă-i drumul Varrava să fie pus în libertate!..

Fariseul bătrân făcu un gest și mulțimea a început să urle și mai amenințător.

— Moarte lui Isus! Moarte lui! Moarte!..

Și atunci Ponțiu Pilat și-a spălat mânele în timp ce mulțimea urla, setoasă de sânge:

— Așa să fie! Sângele lui pe capul nostru să cadă, pe capul copiilor noștri!..

Și Ponțiu Pilat a trebuit să cedeze.

Au trecut secole... În biserici pline de lume de sute și sute de ori s'a sărbătorit învierea Celui ce a fost răstignit pentru că a propovăduit iubirea!..

El a înviat după trei zile și trăește în sufletele omenești și astăzi.

Dar nici romanul mândru Ponțiu Pilat n'a murit.

El a trăit, trăește și astăzi și va trăi etern.

Și cine știe de câte ori pe zi Pilații moderni își spală mâinile!..

Un Român întors dela rom.-catolici.

Scrisoare către P. Sf. Sa Domnul
Episcop al Iadnului.

Înalt Frea Sfințite Părinte!

În Anul Domnului 1889, la Roma, în Italia; m-am convertit la Catholicism.

Din secolii Familia noastră a fost drept măritoare, (Ortodoxă Română) — și — Eu, am greșit greu să-mi părăsesc religiunea părinților mei și a străbunilor.

Firea mea românească nici odată nu s-a simțit acasă în legea nouă, în ritul Romano-Catolic. Eu totdeauna m-am simțit strein între dâșii; și nu deloc la locul meu.

Am păcătuit contra legii părinților mei cu de-zertarea.

Eu viu la Înalt Prea Sfinția Sa, ca să fiu reprimat la biserica noastră drept măritoare. Eu viu ca penitent stând ani de zile în lupta reîntoarcel. Mă muncește din greu gândul de a fi eară „acasă”, la ai mei între ai mei cu chin de ani de zile, și petrecând în Pocăință; și ertare dela Dumnezeu Tatăl prin darul și mila Sa.

Sute și sute de Români însirenați aici în America, din credința străbună, văd și știu; că numai sf. Biserică a părinților noștri este puterea și susținerea noastră națională română.

Viața noastră națională română în strălăutate, va trăi în noi numai atâta, până ne vom ști fii Bisericei române.

Cu intrarea în alte culturi; desnaționalizarea f-si are un deal, la vale abisul.

Eu nu, nu doresc să trăesc altă viață; decât viața românească!

Amalgamarea, ori contopirea mea cu elementele străine la nici un caz și pentru nici un preț nu o voesc. Individualitatea mea română totdeauna și în toate împrejurările o susțin.

Sufletul meu este creștin, român dreptcredincos. Sunt născut în Banat; aparținând Episcopiei Aradului, Rog iertarea și binecuvântarea, Înalt Prea Sfințite Părinte, ca unul dintre cei mulți rătăciți, cari caută să se reîntoarcă la turma noastră „Acasă;” la sf. lege a părinților noștri. Amin.

New-York, la 26 Faur A. D. 1928.

Ștefan B. Blande.
535 West 48 str. Street.
New-York America.

La Paști

Viața omului este plină de griji plină, de necazuri; zburciunările zilnice pentru traiu, necesitatea de a face față nevoilor, îl obosesc, el se simte zdruncinat, abătut, împovărat, și nu-i bucurios de viață.

El nu simte plăcerea, bucuria vieții.. tihnite, liniște, fără zgomot... El nu-și aparține lui.

Nevoile îl robesc, grijile îl copleșesc... El se mișcă, ca și cum ar fi dus, împins de puterile din afară.

Numai în zilele de sărbători el mai simte că e om, că are sufletul său propriu, viața sa aparte, că are familie, are soție, are copii.

În aceste zile, când se amintesc faptele mărețe a îndurării lui Dumnezeu față de oameni, a grijei ce o poartă Tatăl Ceresc pentru fiecare, — creștinul simte că el e ceva, că nu e rob, ci e liber, că nu e înjosit ci e înălțat, că e cu puțin ceva mai pogorît de cât îngerii, c-ăi om cu chipul lui Dumnezeu, și nici decum nu e un animal împovărat.

Sărbătoarea îl face pe om să-și aducă aminte de obârșia lui cerească, că este suflarea lui Dumnezeu, și el, înălțându-se cu mintea în ceruri, uită de grijile lumesti, uită de nevoile vieții. El aruncă grija sa spre Domnul. Privirile spre cele lucrate de iubitorul de oameni Dumnezeu pentru mântuirea omului, îl fac să simtă că toate necazurile sunt trecătoare, că veșnic este numai sufletul omului, răscumpărat cu preț scump din mâinile duhului celui rău și de supt stăpânirea lumii și a păcatului.

Aceasta o simte omul în toate sărbătorile. Dar îndeosebi înălțător pentru sufletul omului creștin este Paștele...

În zilele de dinainte de Paști creștinul se înduioșează de nemărginita bunătate a lui Dumnezeu, de adâncă iubire a Lui, după care Dumnezeu a jertfit pe Fiul Său unul născut, ca

să ridice pe om, ca să facă pe om liber, puternic, scos de sub influența diavolului. Atât de scump este omul. El nu mai e rob, ci fiu, moștenitor al tutuor bogățiilor, bunătăților, fericirilor dumnezești.

În ziua învierii Domnului creștinul are cea mai mare mângâere.

Biserica în această zi îl cheamă să se bucure, căci „din moarte la viață și de pre pământ la cer Christos Dumnezeu ne-au trecut pre noi”.

Biserica îi insuflă încrederea în faptul răscumpărării, arătându-i minunea învierii și prin ea atotputernicia, Dumnezeirea Mântuitorului,

Învierea Domnului este încununarea stăruințelor Lui pentru restabilirea relațiilor bune între om și Dumnezeu; ea este temeiul credinței noastre în viața veșnică, în nemurirea sufletului, răsplata omului după faptele lui în lume „unde strălucește nentrerupta zi de lumină”.

Aceasta credință aduce mângâere omului în mijlocul necazurilor și el auzind „Christos a înviat” cu bucurie răspunde „Adevărat că a înviat”.

Predica în biserica românească.

Dr. Grigorie Gh. Comșa, episcopul Aradului și Dr. Justin Suciu, profesor de teologie; *Trei sute cincizeci de pilde pentru predici și alte cuvântări*. Arad, Tipografia Diecezană, pag. 383

În biserica ortodoxă română predica a fost puțin cultivată. Cauza acestei lipse se poate explica prin faptul, că serviciul divin, desfășurându-se cu multă amplitudine și cuprinzând întrînsul multe cântări religioase și fragmente din toate cărțile principale bisericesti, oferea credincioșilor, într-o limbă populară înțeleasă de toți, suficient material pentru meditațiune spirituală și mângâere sufletească. Dar chiar și din punctul de vedere al timpului, serviciul divin în biserica noastră e lung, pentru nervii omenirii de azi chiar prea lung, în cât o prelungire și mai mare a lui prin o predică ar fi greu de suportat.

La acest fapt se mai adaugă și împrejurarea, că biserica română a avut în toate timpurile trecute o existență grea, fiind continuu persecutată și asuprită de vremelnicii stăpâni politici ai pământului locuit de români. În astfel de împrejurări e ușor de înțeles, că biserica noastră, lipsită de libertatea politică și de mijloacele materiale, n'a putut să-și crească slugitorii la altar cu pregătirea școlară mai superioară.

Predica religioasă e poate cea mai grea parte din arta oratoriei, care nu reclamă numai voce și gesturi, ci și o adâncă pătrundere psihologică a auzitorului și o înțelegere a situațiilor în care se predică. În biserică nu se poate da drumul vervei oratorice

ca la o întrunire politică unde publicul vine dinainte pregătit pentru o idee preconcepțată sau un scop bine determinat. Predicatorul dela amvon are în fața sa de obicei oameni obidiți nefericiți, loviți de soartă, cari așteaptă dela predicator mângăiere sufletească și împăcarea conștiinței cu sine însăși. Alegerea mijloacelor pentru atingerea acestui scop însuși este deci foarte grea.

Elementul principal în propovăduirea credinței celei noi a fost și la Isus pilda, care a trecut apoi și în cărțile bisericești, cari se bazează toate pe graiul cu pilde.

Nici literatura bisericească modernă n'a abandonat acest element, care și-a dovedit în toate împrejurările eficacitatea, dar autorii moderni au lărgit câmpul pildele obișnuite în predicile religioase, trecând dela pildele abstracte la pilde luate din viața reală. Modificarea aceasta a fost necesită de schimbarea radicală produsă în omenire prin rezultatele obținute de științele pozitive. Lumea modernă nu se mai mulțumește cu comparații ca acestea: „Viața omului ca floarea câmpului“, „pământ ești și în pământ te vei preface“, etc. Astăzi și cei mai evlavioși creștini explică altfel taina vieții, decât părinții și strămoșii lor.

De această modificare adâncă a vieții trebuie să țină seamă și teologii, dacă vor ca să-și împlinească misiunea și față de pătura cea mai intelectualizată a neamului nostru, care a început a se îndepărta tot mai mult de biserică. Cu vecinica repetare a troparelor, cântate de obicei pe nas și a întregului „libret“ liturgic, pătura cultă nu mai poate fi readusă la biserică. Pentru aceasta trebuiesc mijloace nouă. Biserica noastră nu cunoaște și n'ar putea admite altceva decât corul vocal și predica de la amvon. Amândouă sunt însă lucruri grele și reclamă multă pricepere. Cu toate acestea ar fi posibilități de realizare în biserică noastră, și după războiu s'au făcut încercări în ambele direcții. În vechiul regat pare a prevala introducerea corului, iar în Ardeal a predicii. Aici se luase încă înainte de războiu inițiativa de-a face pe preoți să țină cât mai des predici în biserică. Pentru a le veni într'ajutor, s'au tipărit și cărți cu predici făcute conform nevoilor și priceperii populațiunii dela sate, pe cari preoții n'aveau de cât să le memorizeze și să le spună în biserică sau cu prilejul ceremoniilor bisericești mai importante. Bunele intențiuni s'au izbit însă de lipsa de pregătire a preoțimei, care nu învățase în seminarii arta oratoriei. Într'o privință încercarea a dat totuși roade. La înmormântări a devenit aproape uz general de a se ținea un panegiric de către paroh. E prima etapă în generalizarea predicii în biserică noastră din Ardeal.

După războiu s'a reluat din nou chestiunea aceasta și capii bisericii române ardelenice fac toate eforturile de-a introduce în mod regulat predica religioasă. S'a constatat în orașele principale din Ardeal,

că în zilele când se anunță o predică, bisericile sunt mai cercetate și clasa cultă e mai bine reprezentată la serviciul divin.

O deosebită atențiune a dat acestei probleme actualul episcop eotodox al eparhiei Aradului P. S. Sa Dr. Grigorie Gh. Comșa, care a tipărit mai multe volume de predici și o „Istorie a predicii la români“. În predicile sale, autorul a căutat să se apropie, pe cât a fost cu putință în cadrele uzanțelor bisericii ortodoxe, de concepțiunile moderne ale vieții și de rostul ce-l are azi biserică într'un stat național cum e al nostru. În volumul său recent „Trei sute cincizeci de pilde pentru predici și alte cuvântări“ compus cu concursul d-lui dr. Justin Suci, profesor la Academia teologică din Arad, harnicul episcop ne dă o foarte bogată și extrem de interesantă, dar și instructivă colecțiune de pilde, cari pot fi folosite ca puncte de plecare pentru predici și cuvântări ocazionale. Valoarea deosebită a acestor pilde constă în faptul că ele sunt luate din toate domeniile vieții și din toate timpurile și dela toate popoarele civilizate, astfel încât deschid orizonturi largi și nouă preoților care vreau să facă din predică o chestiune de prestigiu personal și un mijloc de a atrage cât mai multă și mai bună lume la biserică. Prin stilul lapidar și conținutul concis, în care sunt scrise aceste 355 de pilde, colecțiunea aceasta e în același timp și o carte, care poate fi citită cu plăcere și cu folos și de laici. În deosebi tineretul școlar poate profita mult din ea, fiindcă pe sub ochii lui trec aici toate gloriile omenirii în cele mai caracteristice situații sau aptitudini ale lor. Un exemplu, luat din această colecțiune prețioasă :

„Despre voință. Când marele Napoleon cuceră țările una după alta, a amintit cineva, că Alpii vor sta în calea armelor lui. Atunci a zis hotărât: „În lături cu Alpii!“ Și el făcu drumul Simplon prin regiunile cari mai înainte nu puteau fi străbătute“

Mai plastic nici că s'ar putea arăta la ce poate duce voința fermă a unui om. Literatura noastră bisericească s'a îmbogățit astfel cu o carte prețioasă.

După Adevărul Literal din 1 Aprilie

de Ioan Baila

Sosirea P. S. Sale Episcopului nostru dela București.

P. S. Sa Episcopul nostru Grigorie a lipsit din Arad timp de o lună și mai bine, fiind ocupat la Senat unde a luat parte la discuția proiectului de lege pentru Cultele minoritare. Marele public român a aflat din ziarele de zi, precum și din revista noastră că P. Sfințitul nostru a vorbit în două rânduri la Senat combătând cu multă competență paragraful din

proect, care tindea la recunoașterea sectelor. Știrea despre debutul P. S. Sale în Corpurile legiuitoare a umplut de bucurie pe toți credincioșii eparhiei noastre.

Și la sosirea P. S. Sale dela București, — în 1 Aprilie — aceasta dragoste s'a arătat în mod spontan, căci toți am grăbit la gară să aducem distinsului nostru prelat, tributul nostru de stimă și profundă venerațiune. La oarele 1 și 20 de minute când s'a dat semnalul că sosește trenul de către Brașov, peronul gării era ocupat de membrii Consistorului, corul profesorilor dela Institutul teologic și școala normală, preoțimea parohială, corul academiei teologice și public mult. La apariția P. Sfințitului în ușa vagonului, corul a întonat Imnul Episcopesc: *Pe stăpânul și Episcopul nostru...* Capetele s'au descoperit, iar părintele asesor consistorial M. Păcățianu a bineventat pe iubitul nostru Stăpân cu următoarea vorbire:

Prea Sfințite Domnule Episcopi!

Am venit întru întâmpinirea Prea Sfinției Voastre ca să Vă aducem omagiile noastre de admirație, iubire și recunoștință pentru bărbăția și elocința cu care atât de frumos și documentat ați știut să apărați în Senat interesele mari ale Bisericii noastre ortodoxe-române și să combateți împământenirea bap-tismului în România-Mare.

Vorbirile magistrale ale P. Sf. Voastre au ridicat mult prestigiul Bisericii noastre ortodoxe române și prestigiul Eparhiei Aradului, care se simte mândră și fericită că Vă are în fruntea ei.

Istoria se repetă. Ori de câteori s'au ridicat nori asupra Bisericii noastre, Provedința Divină totdeauna ne-a trimis lucefări distinși cari cu sufletul lor mare și cu puterea credinței și a cuvântului au știut să înfrunte primejdia.

Ne aducem aminte de Sfinții trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Ioan Gură de Aur și Grigorie Teologul, cari prin tăria credinței, prin cuvântul și scrisul lor ne-au mântuit ortodoxia de ereziile arienilor.

Rugăm Pronia cerească să Vă dăruiască mulți ani cu bine și cu sănătate, ca să puteți continua lupta pentru apărarea și întărirea Bisericii.

Să trăiți întru mulți ani Stăpâne!

Profund emoționat P. S. Sa răspunde că după o lipsă din eparhie de peste 30 de zile, chemându-L datorია în capitala patriei, vine acasă între iubiți Săi filii cu dragostea părintelui dornic de muncă și râvnă pentru prospe-

rarea bisericii și neamului românesc. Deși indispus pentru insuccesul punctului de vedere al bisericii românești dela Senat, declară și pune la inima tuturor preoților și slujbașilor bisericii noastre, să luptăm cu și mai multă osârdie pentru principiile preconizate de Mântuitorul nostru Isus Hristos. Cler și popor, sună vocea de argint a P. S. Sale să stăm uniți în jurul bisericii noastre strămoșești, pe care nu o va birui nici o putere din lumea aceasta trecătoare. Intre ovațiile publicului P. S. Sa urcă în automobilul episcopiei, iar lumea intelectuală l-a petrecut pe iubitul lor Episcop până la Reședința episcopiei.

**Cine trebuie să predea religia
în școala primară.**

Intotdeauna predarea religiei a fost lăsată pe seama preotului. Cu acest lucru s'a obișnuit și poporul. Biserica și școala au fost două locuri unde preotul își desfășura activitatea sa. Și preoții sunt obișnuți să considere predarea religiei ca o sfântă datorie a lor. Este un lucru frumos și folositor mai întâi pentru noi înșiși. Prin școală noi, preoții, ori când putem cunoaște mai deaproape viața și purtarea parohienilor; dela elevi, cari înrotdeauna spun dreptul, aflăm multe din cele ce se petrec în casa părinților lor, prin elevi, lecțiile noastre, predate în școală, ajung până la căminurile părinților lor și se repetă de frații și surorile acestor elevi; prin școală creștem o generație mai conștientă în cele religioase și mai bună în cele cetățenești, facem ca să câștigăm copiii nu mai pentru biserică, dar și pentru societate. Cine din profesorii de religie nu s'a câștigat recunoștința dela elevii săi — recunoștință, care este cea mai bună răsplătă. Dacă misiunea noastră este ca noi să lucrăm întot locul cu vreme și fără vreme, apoi și școala este de misiunea noastră. Noi, toți preoții, absolut toți, datori suntem să depunem munca noastră și pentru școală cum o depunem și pentru biserică. Cu toții zidim clădirea sfintei culturi creștinești, cu toții să punem câte-o petrică în această clădire și ea va crește dela o margine și până la altă margine a pământului.

Tot prin școală noi să ne facem și o altă datorie. Fiind acel terenul cel mai potrivit de lucru și având înaintea noastră inimile acceptibile ale copiilor, pe care lesne ne este să scrim ideile cele sfinte, cele naționale, noi, preoții, asemenea datori suntem să le deschidem copiilor cartea neamului nostru, să-l facem să cunoască ca într-o oglindă trecutul și vitejia poporului românesc, să le inspirăm un crez că poporul nostru, care a ieșit învingător din atâtea frământări, vrednic este să se ridice deasupra tuturor popoarelor.

Asta ne este datoria noastră față de școală, pe care noi, preoții, trebuie s'o facem cu ori și ce sacrificiu ni s'ar cere. Să nu ne uităm în nici o împiedicare. Dacă ne ciocnim de rea voința învățătorului școlii, fie din cauza că acesta este un aspru director, sau că privește religie ca obiect de prisos, sau că se războiește pentru necazurile sale ce le-a petrecut de altă dată în școala bisericească, unde când-va era diriginte preotul, apoi datorii suntem să transformăm această rea voință în bunăvoință cu blândețe, cu convingere de valoare și importanța lucrului nostru. Trebuie să-l convingem pe a semenea învățătorii, că cea mai demnă persoană, după datele noastre strămoșești în sat este aceia, cari poartă și propovăduiesc principiile Mântuitorului, că cultura statului depinde de inteligența preotului și a învățătorului, care trebuie să lucreze în acord și bunăînțelegere, că învățătorul ca un om inteligent trebuie să simtă nevoie de sfaturi, de convorbiri prietenești pentru care cel mai potrivit om este preotul. Dacă vedem neglijența autorităților școlare, care poate nu vroesc a recunoaște religia în școli ca obiect de mare importanță, apoi să tragem brazda noastră cu răbdare și să sperăm că elevii noștri de azi vor ajunge la trepte de autorități și vor ști cum să îndrepte lucrurile și să pue religia pe piedestalul ei.

Dacă ne mai pare că și autoritățile puțin se îngrijesc de situația predării religiei în școli apoi să mai așteptăm puțin, că trece vremea marilor schimbări și prefaceri, când și aceste autorități vor avea cum să-și facă datoria lor față de școli: vor institui un colegiu de supraveghetori și așa mai departe.

Deci, să predăm religia în școli.

Căsătoriile mixte.

Din punctul nostru ortodox de vedere, căsătoriile mixte apar în cele mai multe cazuri ca defecțiuni dela dreapta credință. Pentru nici o confesiune, căsătoriile mixte — fără condițiuni — nu pot fi salutare. Cu atât mai puțin pentru noi. Pentru ortodoxia noastră românească sunt deadreptul dăunătoare.

Ți-se strânge inima când vezi atâta incoștientă religioasă la unii. Indivizi din clasa de sus și cea de mijloc, socotind uneori religia drept o „cantitate neglijabilă”, sau o chestie particulară, se 'ncumentă adeseori la contractări de căsătorii mixte, — fără condițiuni. — Ce să mai zicem despre cel de jos, înaintea cărora interesele biologice cele de multe feluri, prințeză totul.

Alte confesiuni (catolicii, uniții, inclusive sectarii) adeseori ne exploatează situația, pescuind în turbure. Adeseori li-se 'ntâmplă să vâneze câte-un biet suflet, în urma căsătoriilor mixte. Este un câștig în aparență

foarte ne'nsemnat, dar de fapt din punctul de vedere statistic al confesiunii respective, prezintă un avans în materie de misiune externă. Lumea crede cifrelor. Dedesubtul cifrelor conștiința amuțește.

La contractarea căsătoriilor mixte, cei de sus ai intelectualității ne amestecă cu formule de internaționalism, umanitarism și interconfesionalism sau libertatea conștiinței, iar cel de mijloc și de jos, când este vorba de asemenea caz, logica sentimentelor, soluționează problema căsătoriilor mixte foarte des în defavorul ortodoxiei noastre.

Sublimitatea căsătoriei mai ales în unirea sufletească a nupturienților. Această unire sufletească greu va putea să-și păstreze indisolubilitatea, atunci când mirele adoră divinitatea într'un fel, iar mireasa altfel, sau deloc. Unirea sufletească a indivizilor în căsătoriile mixte, nu poate fi absolut perfectă. Religionea în care ne-am născut și am primit numele Domnului, orice s'ar zice, cuprinde cea mai mare și cea mai subtilă parte a sufletului nostru. În cazul de căsătorie mixtă, chiar ideală de ar fi, este imposibil să nu ai anumite rezerve cu privire la susceptibilitățile sale religioase — naționale.

Pentru un om conștient, Român adevărat și convins ortodox în cazul căsătoriei mixte fără condițiuni — va fi jignitor să-și vadă descendenții sexului său opus, urmând altă religie ba chiar și altă limbă.

Astfel privite căsătoriile mixte prezintă o pacoste pentru naționalismul nostru și un pericol pentru ortodoxia noastră. Un singur caz le-ar putea justifica atunci când partida ortodoxă — fie bărbat fie femeie — în cazul căsătoriei mixte va cere celeilalte trecerea necondiționată la ortodoxie. În cazul acesta am avea unirea sufletească perfectă. Probabil vom fi învinuiți de exclusivism religios — național. Răspundem, de ce nu? Confesiunile streine nouă țin foarte mult la asemenea proceduri, pentru că să lăsăm apa noastră să treacă pe moara altora?

Fiind căsătoriile mixte în cele mai multe cazuri periculoase din puncte de vedere religios-național, se văd înflerate deja în T. V. căsătoria iudeilor cu păgânii. Fiind chestie biblică care merită să fie localizată și actualizată, nu va fi fără folos s'o reamintim: Voi deci să nu dați deci fetele voastre fiilor lor și să nu luați fetele lor, pentru fiil voștri și în vecl să nu căutați pacea și binele lor; ca să fiți tari și să mâncați binele pământului și să-l păstrați de moștenire pentru fiil voștri vecl. (Ezra. IX. 12.) Se spune mai departe în același cartă: „Ezra preabil se sculă și zise către dânșii: voi ați păcătuit că ați luat femei străine, ca să adăugați peste păcatul lui Israel” (Ezra. X. 10.)

Am amintit că anume căsătoriile mixte de regulă sunt un pericol pentru noi. Confesiunile streine de regulă le subminază în interesul lor. Secretul este educația cocentrică religioasă aplicată nupturien-

ților. Prin fel și fel de mijloace mai ales catolicilor caută bucuros astfel de izbânzi. Li-se pot aplica cuvintele: „Incunju-rați marea și uscatul ca să faceți un prozeli și când s'a făcut, îl faceți fiu al Gheenei îndoit de cât voi.” (Ev. d. Math.

Prin regulamente și dispoziții legale externe numai greu putem preveni rămile. Trebuie tăiată rădăcina posibilității defectiunilor de felul acesta. Ne trebuie o temeinică și zelasă educație religioasă-națională a păstorilor în general și a nupturienților mai ales.

Să se inspire adânc în sufletul tinerimii cuvintele Sf. Scripturii: „Să facem binele către toți dar mai ales către cei ai noștri de o credință”. (Ep. c. Galateni. Al. 10.) ca principiu călăuzitor în această educație să avem: evitarea căsătoriilor mixte. Dacă ele sunt inevitabile, atunci partida noastră să ceară trecerea celeilalte la noi. La nici un caz astfel de contractări să nu se facă în detrimentul nostru. O educație religioasă inteligentă va ști netezi asperitățile. Partida noastră să poată repeta cuvintele psalmistului: „Pășii-voi legea Ta pururea, în veac și în veacul veacului.” Și iarăși: Funiile păcătoșilor sau înfășurat împrejurul meu și legea Ta nu o am nitat.”

Când vom fi făcut să cugete și să simțească nupturienții astfel, vom fi scutiți de îndoieli. Menajând căsătoriile ortodoxe-românești, servim Bisericii și neamului. Să ni se permită deci, ca în acest sens să ne facem și noi puțin mai exclusiviști, decât cum am fost cunoscuți până azi!

Parohul:
Stefan R. Lungu.

Recunoașterea baptismului prin lege.

În ziua de 21 Martie c. P. Sf. nostru episcop Grigorie a ținut în cele două ședințe din acea zi ale Senatului o cuvântare de 3 ore, arătând primejdia baptismului și cerând să nu se aprobe prin lege propaganda baptistă.

Cuvântarea din 21 Martie, fiind foarte voluminoasă, — se va reproduce în broșură după „Monitorul Oficial”.

Aici reproducem întocmai o altă cuvântare a P. Sf. Sale, ținută în 29 Martie c., cu ocazia discuției pe articole a legii Cultelor, când a cerut să se elimineze articolul referitor la bap-tiști. Reproducerea o facem din cuvânt după notele stenografice despre desbaterile din Senat:

Ședința din 29 Martie seara

D-1 I. Purcăreanu, vice-președinte: P. S. Sa Episcopul Comșa are cuvântul.

P. S. Sa. Episcopul Grigore Comșa: Domnule Președinte, d-lor senatori fiindcă voiesc a fi în plină consecvență cu cele ce am avut onoare a vă împăr-tăși în cuvântarea mea ținută de la acest loc în ziua de 21 ale lunii curente, țin, la acest articol unde se intenționează legiferarea cu privire la recunoașterea bap-tiștilor, să spun următoarele:

P. S. Sa Episcopul Roman Ciorogariu: Să lăsăm pe mâine chestiunea aceasta, căci este foarte importantă.

D-1 Al Lapedatu ministrul cultelor și artelor: Preasfințite, dați-mi voie. Am explicat astăzi în cuvântarea mea, pe care am rostit o aici, care este rostul acestei recunoașteri. Într'un Stat de drept și de ordine cum este Statul nostru, noi nu putem reveni asupra unei recunoașteri care s'a dat, în toate formele legale. Alta este chestiunea: pentru că prin legea aceasta se anulează toate actele care au fost făcute în legătură cu regimul cultelor, — ar urma să se anuleze și jurnalul Consiliului de Miniștri despre care e vorba. Ei bine, în acest caz special, noi nu'l putem anula pentru că acest jurnal confirmă un drept pe care ei l'au avut și pe care guvernul trebuie să-l recunoască. De ce să mai lăsăm pe mâine chestiunea aceasta? Eu vă afirm că primejdia baptismului nu rezidă în această dispozițiune a legii, ci rezidă în acela că Biserica nu'și face pretutindeni datorla de a'și păzi pe credincioșii săi de propaganda aceasta baptistă. Măine avem de discutat alte lucruri mai mari, așa că v'ași ruga să binevoiiți a aproba alineatul așa cum l'am propus eu și anume „Statutul comunității baptiste aprobat prin acest jurnal... (citește)

Din examinarea pe care am făcut-o, vă puteți da seama, cred, de ce am cerut noi aprobarea acestui statut.

P. S. Sa Episcopul Grigore Comșa: V'ași ruga domnule ministru, cu atât mai mult voiesc acum a vorbi.

D-lor senatori, d-voastră ați avut prilejul a vă însuși adevărata stare de lucruri cu privire la situațiunea baptismului de la noi din țară. Mare a fost însă surprinderea subsemnatului când față de dovezile concrete pe care am binevoit a le servi, m'am pomenit că se împărțește domnilor senatori, un memoriu tipărit și anume un memoriu iscălit de patru plenipotenți ai Uniunii comunităților baptiste din România, printre cari reprezentanți unul poartă numele de Socaciu și este unul dintre acela care ne-au insultat țara, biserica și armata pe vremea când studia la un seminar baptist din America...

P. S. S. Episcopul Aradului Comșa: ... pe vremea când studia la un seminar baptist din America. Și de oarece eu am venit cu dovezi palpabile, țin să resping cu toată indignarea, din acest loc, până și presupunerea că oricare domn senator, — reprezentant

al Româneli din acest Matur Corp, — ar fi capabil — cum zic ei — să informeze tendențios opinia publică a țării.

Țin să constat că prin acest articol se caută a se confirma drepturile de până acum ale baptiștilor. Ori, drepturile acestea cari sunt statuate pe seama baptiștilor în statutul aprobat în Noembrie trecut, printr'un jurnal al Consiliului de Miniștri, sunt absolut nesocotite. Baptiștii dela noi nu respectă drepturile aprobate prin jurnalul Consiliului de Miniștri, și do-vada o servesc chiar prin memoriul împărțit d-vs.

Prin acest memoriu nu se vorbește, Doamne fe-rește, despre uniunea baptiștilor din fostul teritoriu maghiar, unde este o singură comunitate, ci memoriul acesta este iscălit de patru reprezentanți ai Uniunii comunităților baptiste din România, ca dovadă că ei sunt afară de statutul care s'a aprobat anul trecut.

P. S. Sa Episcopul Romanului, Lucian Triteanu: Statutul era aprobat numai pentru Ardeal.

P. S. Sa Episcopul Aradului, Comșa: Recunoaș-terea baptiștilor în lege este împotriva principiilor baptiste. Și pentru aceasta v-ași putea servi diferite documente, prin altele o carte baptistă care a venit din America la noi și în care se spune că doctrina baptistă nu admite ca statul să legifereze în materie de credință, sau să aprobe vre-un statut cu norme de organizare pentru organizări de ale lor.

D-l Al. Lapedatu, ministrul Cultelor și Artelor: Atunci nu vor beneficia de acest aliniat!

P. S. Sa Episcopul Aradului, Comșa: Și bap-tiștii din Anglia susțin acelaș lucru, căci, după cum mi-a spus d-l Ispir, profesor dela facultatea din Bu-cureșii când a fost la Oxford pentru a ține niște con-ferințe la această universitate unde a studiat, a în-trebat pe baptiști de ce nu cer ca statul englez să recunoască statutul de organizare, și i-s'a răspuns că doctrina baptistă nu admite ca statul să se pronunțe în materie de doctrină religioasă.

D-l Al. Lapedatu, ministrul Cultelor și Artelor: Noi nu am făcut această aprobare decât în urma ce-rerii lor.

P. S. Sa Episcopul Aradului, Comșa: Însăși d-l ministru Lapedatu a binevoit să recunoască în fru-moasa și măreața sa cuvântare de astăzi că baptiștii dela noi, se deosebesc esențial de cei din Anglia, prin faptul că la noi în țară baptismul este răspândit de oameni cuprinși de cea mai crasă ignoranță. De alt-fel timp de 10 ani baptiștii de la noi nu au făcut decât să insulte armata, biserica și toate instituți-u-nile publice. Este stabilit cu documente că baptismul la noi în țară desbină statele și poporul. Baptismul cere concursul străin pentru a se putea răspândi. Bap-tismul a fost răspândit între români de fostul impe-riu maghiar, deei este o importatiune străină de su-fletul neamului românesc!

Dacă am vota acest articol, aceasta înseamnă că baptiștii la noi în țară vor fi admiși ca cult pe în-treaga țară și ar fi de fapt primiți indirect în șirul cultelor cari au exercitat dreptul și în trecut, printre cultele istorice, pentru că în ce privește cultele noul se găsesc dispoziții separate în proiectul de lege.

Art. 54 deși vorbește numai de drepturile recu-noscute baptiștilor cuprinde și o inexactitate. Și lată din care motiv. Se spune că prin acest articol s'ar confirma drepturile pe care le-ar fi avut baptiștii sub fostul regim maghiar . . .

P. S. S. Episcopul Gh. Comșa: . . . fostul re-gim maghiar unde aveau o singură comunitate orga-nizată și acest articol spune că drepturile recunoscute comunității baptiste se mențin.

Or, la noi în Ardeal nu este nui o singură co-munitate baptistă ci sunt două comunități baptiste re-cunoscute în chip legal. Prin urmare logic ar fi ca în loc de drepturile recunoscute comunității baptiste, să se scrie „drepturile recunoscute celor două comuni-tăți baptiste“.

Desigur că nu Onoratul Guvern a fost acela, care a inițiat această recunoaștere, pentru că baptiștii s'au adresat cu o cerere; încă dacă noi garantăm prin lege menținerea drepturilor de care s'au bucurat baptiștii până acum, prin statutul aprobat de către Onoratul Guvern, acesta însemnează că le dăm mai mult decât au avut sub fostul regim maghiar, pentru-că la ei drepturile erau normate printr'un statut apro-bat de puterea executivă și prin urmare și noi ne pu-tem opri numai la atât. Eu vă rog prin urmare să lă-sați lucrurile în stadiul în care au fost, adică în sta-diul în care se găseau baptiștii în 1905, când erau recunoscuți numai de guvern și nu și prin lege.

Fiindcă ora este târzie țin să constat și aceasta ó spun ca un mare adevăr, care se poate stabili la sate și anume faptul că poporul nostru, de câte ori descind în mijlocul, lui și-l vorbesc despre primejdia baptistă, de atâtea ori el mă întâmpină cu în-treabarea: Pentru ce se dă baptiștilor atâtea drepturi? Eu, domnilor senatori, am avut prilejul să primesc informațiuni pe vremea când drepturile baptiștilor erau normate numai prin ordine ministeriale, că oridecâte-ori mergea un preot în mijlocul poporului pentru a-l lumina și a-l feri de rătăcire, de atâtea ori pro-pagandiștii baptiști veneau cu ordine ministeriale ti-părite — ei le aveau în copii — le arătau poporului și atunci poporul nu mai zicea nimic, pentru că ră-mânea uimit cum se face că pe seama propagandiștilor subversivi se acordă asemenea drepturi. Mare este temerea mea că nu peste mult timp, după ce se vor garanta prin lege drepturile lor — nu doresc a fi prooroc, dar așa va fi — propagandiștii baptiști vor merge în popor cu legea în buzunar și-i vor arăta că și el au dreptul să exercite orice fel de propagan-dă față de biserica și neamul nostru.

De acea vă rog cu insistență să vă puneți de acord cu mine și să ne oprim aci, să nu garantăm prin lege menținerea drepturilor comunităților baptiste. Cerem dar suprimarea articolului.

Dl. Ion Purcăreanu, vicepreședinte : Dl. ministru are cuvântul.

Conferința preoțească din protopopiatul B. Comloș.

Pentru ziua de 22 Martie c. a fost convocată preoșimea din protopopiatul B. Comloș, la conferința de primăvară, în orașelul Sân-Nicolaul-Mare. Cu excepția unuia ceilalți preoți sunt toți prezenți și la ora 8:30 se începe deja serviciul sf. Liturghii, în decursul căreia toți preoții se împărtășesc.

Pe fețele tuturor se cetește un interes deosebit pentru această întrunire. Căci sunt a se discuta două dintre cele mai actuale probleme ale vremii : *cum sunt a se combate mai cu succes baptiștii și în general sectarii ? și ce mijloace sunt de aplicat pentru ca poporul să fie îndreptat mai cu dinadinsul spre sf. Biserică ?*

Dela sf. Biserică, trecem în localul școlii primare, unde ne este rezervată o sală pentru ședințe. Aici protopopul Dr. Ștefan Ciorolan, prin o cuvântare magistrală, scoțând în relief scopul urmărit de biserică : idealul creștinismului, care se rezumă în solidaritatea sufletească a clerului contopită cu solidaritatea sufletească, a întreg poporului întru plinirea Evanghellei lui Hristos, anunță necesitatea mobilizării clerului pe baze noi, pentru ridicarea unui și mai puternic dig de apărare, decât cel de până acum, contra duhului negativ și nevolnic al vremilor de azi, în felul cum se țintește la aceasta și prin Ordinul-Circular Nr. 6414-927, al Ven. Consiliu Eparhial, căruia dându-i-se cetire, după salutul obicinuit deschide ședința.

Își cetesc apoi lucrurile lor, extrasul conținutului din broșura : *Baptismul în România* de P. S. S. Ep. Grigorie, preoții Ioan Popovici din Sân-Nicolaul-Mare și Silviu Bichicean din Nerău, cărora li se aduce mulțumită protocolară pentru munca pricepută ce au dovedit-o în lucrările lor.

Se trece apoi la dezbaterile verbale a întrebării : *Cum putem combate baptismul cu ajutorul acestei broșuri... etc.*, dând însuși P. O. D. Protopop un îndreptar în privința căilor de urmat la discuțiile ce sunt a urma.

Cel dintâi ia cuvântul pr. Grigorie Vermeșan, care în rezumat ajunge la concluziunile : 1. Pe lângă răspândirea broșurei în număr cât mai mare în popor, se cere ca preotul să studieze zilnic, și aprofundat conținutul ei să și-l însușiască cât mai bine posibil.

Înarmat în felul acesta, ori și când și ori și unde poate să susțină și să apere cu succes doctrină ortodoxă și să combată cea rătăcită. Poate convinge, poate readuce. 2. În predicile dela sf. Liturghie crede că nu e nimerit a ne ocupa deschis de sectari, ci a face apărarea ortodoxiei fără referințe la ei. Deschis se poate da lupta la săvârșirea anumitor taine : botezul, cuminecătura, cununia, maslul. 3. În legătura cu broșura din chestiune și cu celelalte de felul ei să se facă o catehizare îngrijită la școlile de ucenici, știut fiind că sectarii între comercianți și industriași cari își vin zilnic în contact cu mulțime de oameni, își caută aderenți.

Păr. Silviu Bichicean, pledează pe lângă necesitatea, de a coborî preotul în mijlocul sectarilor. A merge chiar în adunările lor. A discuta acolo cu ei în fața mulțimei.

Păr. P. Fleser, crede nimerit ca preoșimea să ia o atitudine defensivă, căci sectarii nu au trecut din convingere, și dacă nu sunt atacați mai curând revin la biserică-mamă.

Păr. Vasile Medrea, crede de bine ca lupta contra tuturor de alte credințe, să se dea de pe amvon, la serviciul sf. Liturghii.

Păr. Aurel Dan, T. Brânzei, A. Todan și Filip Popovici, apără fie-care câte un punct de vedere, pe care îl cred nimerit în lupta ce trebuie dată contra sectarilor.

Își cetesc apoi răspunsurile la întrebarea : *cari sunt cauzele pentru cari poporul nu cercetează regulat sf. Biserică, și cari ar fi mijloacele de îndreptare ?* preoții Grigorie Vermeșan din Pesac și Filip Popovici din Surafola. Li se aduce și lor mulțumită protocolară.

P. O. D. Protopop, în legătură cu aceste răspunsuri, completează ceea ce nu s'a scos în evidență prin cele cetite și fără a fi putut pune în discuție debaterile convenite și asupra acestor răspunsuri, din cauza timpului înaintat ridică ședința.

Observăm că în o singură zi nu se poate exhausta un material atât de vast și de interesant, și ar fi fost bine ca partea a doua a programului să se fie discutată în o zi fixată încă în ziua acelei conferințe.

Raportor.

Cerc-religios la Miniș.

În ziua S. S.-lor 40 Mucenici preoșimea aparținătoare „Cerc. rel. Măndruloc” precum în fiecare an așa și în anul acesta s'a întrunit în com. Miniș între credincioșii serbează în aceasta zi S. hramul sf. bisericii.

Programul zilei s'a desfășurat într'o atmosferă deosebit de solemnă. Liturghia nainte sfințită, atât de pătrunzătoare prin misticismul ei servită în sobor cu

participarea preoților: P. Pelea, V. Felnean, I. Ardelean și M. Grecu a impresionat asistența numeroasă în frunte cu intelectualii din localitate: Dir. șc. dl viticult V. Juncu, prof. A. Sandru și I. Foalea, dir. șc. st. St. Trifu Gh. Mihașu.

A predicat Pr. Ardelean din Micalaca. Pornind dela cuvintele ap. Pavel: „prin credință s'au probat cei de demult” arată că martiriul celor 40 de sfinți încă a fost rodul credinței. Trecând la tractarea subiectului prin exemple reale dovedește, că lipsa credinței acelor de astăzi se poate explica prin faptul că lumea de astăzi este preocupată mai mult de cele pământești arareori găsești priviri îndreptate spre ceruri! Incheie cu îndemnul pentru auditorii de-a căuta mângâiere și îndreptarea rețelor, în umbra Crucii Mântuitorului.

După masa comună ce sa servit cu mâncări de post în casa atât de ospitală a iubitului frate în Cristos: Petru Pelea, în fața unui public care nu mai încăpu-se în localul școlii sub cerul liber s'a ținut serbarea obișnuită.

În deplin acord cu intelectualii din localitate ș'a aranjat o „ofensivă culturală”, cât se poate de bine reușită.

Astfel s'au achitat în chipul cel mai escelent: Păr. Felnean prin conferința sa ținută despre „cultivarea sentimentului patriotic” apoi elevii școlii de viticultură sub cond. prof. I. Foalea prin dialogurile foarte bine reușite; elevii școlilor de stat cu poeziile și cântările esecutate precis sub cond. dir. Șt. Trifu ca delegat al „Cerc. Cult. inv.” din Radna.

Intreagă activitate celor-ce au aranjat serbarea religioasă-culturală din Miniș a avut darul să dovedească cum se poate munci în tăcere, fără a aștepta aplause — pentru binele bisericii și a neamului.

Raportor.

Cercul Leucușești la Cutina.

Ziua de 26 Februarie a. c. a fost pentru comuna Cutina o sărbătoare înălțătoare de inimi.

În această zi s-a ținut cerc. cultural al învățătorilor adunarea sa, în aceasta comună fruntașă.

Noi preoții din cercul religios Leucușești am luat parte numai la ședința poporală, de după masă. Nainte de masă fiecare dintre noi am făcut serviciu acasă în parohie. Astfel în comuna Cutina a săvârșit sf. liturgie numai părintele din loc Nicolae Burdia, carele văzându-se iocunjurat cu atâta dragoste, de învățătorii cercului cultural și de fiii săi sufleteși, la priceasnă a ținut o cuvântare frumoasă despre necesitatea postului.

La liturgie răspunsurile le-a dat corul societății tinerimei „Sf. Gheorghe” condus de neobositul învățător — director din loc Victor V. Tulea.

La anafora păr. local a invitat pe poporeni săi, ca după masă la oarele 2 se participe fiecare la serbarea poporală.

Învățătorii toți în corpore au luat parte la prelegerea practică și la conferința intimă.

Masa li s'a servit la învățătorul-dir. din loc, la care a fost invitat și preotul locului.

După masă la 2 oare am ajuns și eu în comună și grăbind la școală, aci am fost întâmpinat de mulțimea credincioșilor, în frunte cu părintele Ioan Căpitan președintele cercului religios, păr. Ioan Jurca, păr. local și învățătorii veniți la acest cerc.

Văzând cu câtă nerăbdare așteaptă poporul adunat începerea serbării poporale. Am intrat în sala de învățământ, unde președ. cerc. ault. directorul Mihai Popa deschizând adunarea, salută pe preoții cerc. rel. veniți ca oaspeți și predă cuvântul inv. dir. Vasile Sârbu din Leucușești, care ține o conferință poporului despre sărbătorile băbești și despre credința deșartă.

Directorul școlii primare din loc cu Dna dânsului învățătoare au distras publicul, cu cântări frumoase, cu monoloage, dialoge. și cu piese teatrale, predate toate de elevii și elevele școlii din loc. Toată lauda o merită acest inv. dir. cu gentila-i Dnă, pentru vrednicia și zelul dovedit și de această dată.

De încheiere am vorbit eu, adresându-le poporenilor cuvinte frumoase, prin cari le-am arătat, că preoții și învățătorii sunt și de prezent, precum au fost în trecut: 2 sămănători de lumină și 2 tovarăși de muncă. Învățătorii și Preoții sunt și vor fi, conducători, firești ai poporului, căci războiul mondial a lăsat în urma sa rane și dărămături în sufletul poporului, acestea trebuiesc vindecate și renovate și acestea numai prin preoți și învățători se vor vindeca și renova. Politica varsă otravă în sufletul poporului, aceasta trebuiește curățită.

Aerul de astăzi, pretulindenea este plin cu fel și fel de microbi, emanați dela secretari. Sunt apoi și vâniuri stricate, cari toate aduc numai morburile sufletești.

Cine va vindeca? Cine va renova dărămăturile sufletești? Cine va curăți otrava din sufletul poporului? Cine va apăra poporul de morburile sufletești? Oare nu: Biserica și Școala. Adecă comandantii acestor cetăți tari și neînvinse, au să facă toate acestea lucrări mari. Acești apostoli ai neamului Românesc, au să tmeargă mână în mână și de azi încolo, că numai astfel muncind și luptând vor putea salva sufletul poporului. pentru care sunt răspnzători naitea lui D-zeu.

Mulțumește poporului pentru dragostea ce o arată față de biserică și școală, priu urmare și față de acești slujitori smeriți ai neamului.

Poporul mulțumit, că a putut culege hrană sufletească, pentru zilele negre. S'a depărtat fiecare la ale sale.

Iar mai mângăiați în suflet, că am sămănat sămânță bună, în pământ bun, cu speranța în seceriș bogat, luând toiagul de păstor în mână ne-am reîntors fiecare la turma sa.

Pr. IOAN TRIFU

Convocator.

În baza § b. din Regulamentul pentru org. desp. prin această convoc. adunarea generală a despărțământului Belinț al Asoc. Cler A, Șaguna care se va ține în ziua de Vineri 6 Aprilie crt. în sf. biserică din Topolovățul mare.

Program:

1. La 8 oare Utrenie, după acea mărturisire.
2. Sfta liturghie cu predică rostită de preotul Iosif Cloambeș din Șușanovița.
3. Împărtășirea preoțimei.
4. Părăstas pentru răp. președinte Iosif Curuț cu predică rostită de Martin Rădoiu preot în Ohaba.
5. Deschiderea ședinței prin v. președintele Ioan Călnicean preot în Belinț.
6. Raport asupra activității cercurilor religioase.
7. Raportul cassarului.
8. Alegerea alor 2 delegați pentru congresul viitor.
9. Alegerea unui președinte în locul răp. Iosif Curuț fost preot în Jabăr.
10. Propuneri.
11. Încheierea ședinței.

Relinț la 24 Martie 1928.

Ioan Călnicean.
v. președinte.

Iosif Goanța.
secretar.

Licitațiune minuendă.

Pentru restaurarea pe dinafară a s. bisericei din comuna Ictar protopopiatul Belințului în baza planului și devizului de spese, aprobat de Ven. Consiliu eparhial din Arad cu Nr. 4722—927. din 30 Sept. 1927. se publică licitațiune minuendă pe ziua de Duminică în 22 Aprilie 1928 la 4 oare din zi în localul școlii de aici.

Prețul de exclamare : 265.60 Lei, adică (două sute șasezeci și cincimi și șasezeci Lei.

1. Licitanții vor depune vadiu de 10 procente în bani gata sau hârtii de valoare acceptabilă, restituindu-li-se vadiul după finirea și colaudarea lucrărilor.

2. Licitanții nu pot pretinde nici un fel de spese pentru participarea la licitațiune.

3. Licitanții vor dovedi în scris titlul lor de întreprinzători.

4. Planul devizului de spese și condițiunile generale și speciale se pot vedea la oficiul parohial din loc.

5. Consiliul parohial fără conșiderare la rezultatul licitațiune poate încredința lucrările aceluia reflectant, în care va avea mai multă încredere.

Ictar, 26. Febr. 1928.

Consiliul parohial.

Licitațiune Minuendă

Pentru lucrările de renovare a Sfinte Biserici ort. răm. din Măderat pe baza devizului de spese aprobat de Venerabilul Consiliu eparhial din Arad sub nrul. 2116 | 1928. se publică licitațiune minuendă pe ziua de Marți la 17 Aprilie a. c. ora 16 d. m. în localul școlii de sub conducerea Dnei preotese Z. Popoviciu pe lângă următoarele condițiuni:

1. Prețul de exclamare este pe lei: 381240. 2. Licitanții vor depune vadiu de 10%, zece%, în bani gata sau hârtii de valoare acceptabile, pentru lucrările la cari vor reflecta care-i se va restitui numai după efectuarea recepțiunii. 3. Pentru participarea la licitațiune licitanții nu pot reflecta sub nici un titlu la spese. 4. Licitanții își vor dovedi în scris titlul de întreprinzători. 5. Devizul și condițiunile se pot vedea la oficiul parohial din Măderat. 6. Consiliul parohial fără conșiderare la rezultatul licitațiunii poate încredința lucrările la reflectantul care va ținde mai multă garanță materială și morală. 7. Renovarea se va începe imediat după aprobarea contractului încheind cu întreprinzătorul.

Dat în Măderat la 32 Martie 1928.

Consiliul par. ort. rom.

Citiți și răspândiți cărțile părintelui I. Trifa.

Cărțile scoase de preotul Iosif Trifa : Întrați în Oastea Domnului, Lei 40. Tălcuirea Evangheliilor, Lei 50. Cetiri și tălcuiri din Biblie, Lei 35. Oglinda inimii omului Lei 15. Povești și istorioare morale, Lei 12. Din pildele Mântuitorului Lei 15. Cartea lui Sundar Singh, Lei 15. Cartea cu însemnările dela Ierusalim s'a gătat.

Cețiți și răspândiți cărțile P. S. S. Episcopului Dr. Grigorie Gh. Comșa.

1. „Treisutecincizeci de Pilde pentru predici și alte cuvântări“ culese de dr. Grigorie Gh. Comșa episcopul Aradului și dr. Iustin Suciu prof. la Acedemia Teologică din Arad. prețul 100 lei.
2. „Mohanismul“, după A. Harnak, Sibiu 1816.
3. „Predici pentru toate Duminecile de peste an și alte ocaziuni în colaborare cu preotul G. Maior“, Arad 1918, pagini 330.
4. „Unificarea organizației noastre bisericești“, Sibiu 1919, pag. 54,
5. „Istoria Predicii la Români“, București, 1921, pagini 303.
6. „Pentru neam și lege“. Patruzeci cuvântări împotriva adventiștilor și baptiștilor, Caransebeș, 1922, pag. 182,
7. „Sâmbăta și Dumineca“, București, 1928 pag. 14.
8. „Poate crede omul modern în minuni!“ București 1923, pag. 20.
9. „La Altarul Neamului“, cuvântări la Serbările Naționale, București, 1923, pag. 56.
- 10 „Sectele religioase din România“, București, 1925, pagini 47.
11. „Datoriile preoției în fața problemelor sociale“, București 1925, pag. 88.
12. „Călăuza cunoașterii și combaterii sectelor“, București 1925, pag. 126.
13. „Pentru slujitori Altarului“, Meditații și îndemnuri, Caransebeș, 1925, pag. 48.
14. „Predici la sărbătorile bisericești“, Arad 1925. pag. 112.
15. „Pruncii trebuiesc botezați, dar numai odată“, Arad, 1925. Biblioteca Creștinului Ortodox No.
16. „Veniți la Hristos“, Predici la toate Duminecile anului bisericesc, Arad, 1926, pagini 290.
17. „Luptele baptiștilor împotriva preoției române“, Arad, 1926, Biblioteca Creștinului Ortodox No. 6.
18. „Credința și Botezul“, Arad, 1926, Biblioteca Creștinului Ortodox No. 14.
19. „Misiuni pentru popor“, Arad, 1926. Biblioteca Creștinului Ortodox No. 18.
20. „Pentru Biserica Ortodoxă“, Arad, 1926 Biblioteca Creștinului Ortodox No. 23.
21. „Combaterea Catehismului Baptiștilor“, A. 1926.
22. „Dela Leagăn până la Moarte“, Arad, 1927.
23. „Carte de rugăciuni“, Arad, 1927. Biblioteca Creștinului Ortodox No. 25—26.
24. „Baptismul în România“, din punct de vedere istoric, național și religios, Arad 1927. Biblioteca Creștinului Ortodox No. 27—28.
- 25 „Ești sigur de mântuire“, Arad, 1927. Biblioteca Creștinului Ortodox No. 30,

Se găsesc din vânzare la Librăria Diecezană din Arad.

INFORMAȚIUNI.

Cristos a înviat. Tuturor colaboratorilor, prietinelor și cititorilor acestei reviste le dorim sărbători fericite, și le zicem cu bucurie: **Cristos a înviat.**

„Pocăiții“ condamnați. Consiliul de război din Cernăuț a judecat săptămâna trecută 32 de poștași din Bucovina cari au declarat în fața consiliului că nu vor să depună jurământul militar, și nu vor lua nici odată arma în mână, chiar dacă ar fi dușmanul în țară. Au fost pedepsiți cu închisoare până ce se vor cuminti.

Intre preot și hoț. Zilele trecute un hoț muștrat de conștiința sa, se duse la un preot și se spovedi El fu-rase un inel în valoare de 200.000 de franci și cre-dea că va scăpa mărturisindu-și fapta Dar preotul îi spuse nu-ți voi da iertare decât dacă-mi aduci lucrul furat! Hoțul de data asta un adevărat pocăit, se re-intoarse cu inelul. Preotul se prezintă imediat la co-misarariatul poliției și povestind cele întâmplate, puse pe masa comisarului inelul, care a fost dat păguba-șului. Numele hoțului însă n'a voit să-l spună.

Mamei lui Aurel Vlaicu i-s'a făcut, în sfârșit, și așa de târziu dreptate. Dânsa a cerut, de ani de zile, ministrilor la București, să-i dea o despăgubire pen-tru lucrurile rămase după neuitatul său fiu, și cari au fost nimicite în parte de Nemți, în parte risipite de cine-a vrut, după moartea lui. Fiul îi era sprijin bă-trânețelor. Prin moartea lui a fost lipsită de acest sprijin. Fiindcă la moarte se afla în slujba armatei, — i-se cade ei bătrânei mame, un ajutor.

Toți îi primiteau (făgăduiau) dar — nu-i dădeau. Acum aflăm că, în sfârșit, guvernul a trecut prin sfatul țării o lege prin care se dă mamei lui, Aurel Vlaicu, din comuna Bînțioși (azi „Aurel Vlaicu“), o pensie de 5000 Lei pe lună, pe cât va trăi.

Vrednicită mângăere.

Asemenea văduvei lui Aurel C. Popovici, mare luptător politic ardelean de pe vremea „Replicei“ și „Memorandului“, o pensie de 10000 Lei pe lună,

BIBLIOGRAFIE.

Monografia Circumscripției Pârneava A ora-șului Arad. Viața și obiceiurile țăranilor ro-mâni din circumscripția III de Moisă Colarov profesor prețul 15 lei.

Se capătă la „Tipografia Diecezană“ în Arad.

Profesorul Colarov prin lucrarea de față a făcut istoriografilor de mai târziu precum și celor ce se interesează de trecutul Românilor din orășul Arad, zic a făcut un serviciu ne-prețuit, căci ne arată din negura trecutului multe lucruri de interes general. Broșura ne enarează în mod plastic: istoria, credința, o-biceiurile frumoase și diferite datini ce tre-buiesc cultivate la țăranii noștri din Arad. Este în aceste datini de rezistență există în seva acestor români neaoși, cari nu sau în-străinat în cursul veacurilor cu toate că au trăit aici în marea de străini între ciocan și nicovală. Laudă se cuvine autorului M. Co-larov pentru serviciul ce ne face cu Monogra-fia sa.

Ea se recomandă de sine.

CONCURSE

Conform rezoluției Ven. Consiliu Eparhial Nr. 5308—927, — pentru îndeplinirea parohiei Ciuciu (Vârfurile) — devenită vacantă prin trecerea în statul de deficiență a preotului Nicolae Balta se publică concurs cu termen de 30 zile

1. Parohia e de cl. II.
2. Venitele parohiei sunt celea din coala B:
 - a. Birul parohial 60 măsuri cucuruz în natură;
 - b. Stolele legale;
 - c. Locuința în natură în edificiul fost școala confes., ce se va adapta și aduce în stare bună;
 - d. grădină, supra edificate;
 - e. întregirea dela stat pentru care parohia nu garantează.

În lipsa recurenților de cl. II-a, se vor admite și reflectanți de cl. III-a.

Alesul va predica în fiecare Duminică și sărbătoare va catehiza la școala primară din loc și va suporta toate impozitele după beneficiul său.

Recursele adresate Consiliului parohial din Ciuciu (Vârfurile), se vor înainta Oficiului Protopopesc din Gurahonț. Reflectanții pe lângă observarea § 33 din Reg. pentru parohii, se vor prezenta în sf. biserică pentru a-și arăta dexteritatea în oratorie și rituale.

Cei din alte dieceze — pe lângă literile dimisionale — vor adnexa și act dela Prea Sf. Sa Episcopul nostru diecezan, că pot recurge.

Consiliul eparhial ort. român.

În înțelegere cu: adm. ppesc. Const. Lazar.

—□—

2—3

Pentru îndeplinirea definitivă a parohiei de cl. II. Moroda, în conformitate cu rezoluția Consistorială Nr. 563—1928, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare la organul oficios „Biserica și Școala”.

Emolumentele sunt: 1. Uzufuctul grădinii și sesiunii parohiale. 2. Uzufuctul (1) unul jugh. 800 st. □ pământ extravilan din averea Br. Sîma, că recompensare pentru bir. 3. Stolele legale. 4. Întregirea venitului dela stat, pentru care comuna bisericească nu poate garanta. Preotul va locui în locuința dela șc. conf. până la edificarea casei parohiale.

Preotul ales va predica în fiecare duminică și sărbătoare și va catehiza la școala din comună.

Concurenții din altă dieceză au să dovedească că au consentimentul P. S. S. Episcopului diecezan

Reflectanții la această parohie sunt poștiți ca recoursele ajustate conform. Regulamentului și adresate comitetului par. din Moroda, să substearnă Oficiului protopresbiteral gr. ort. rom. din Ienopolea (Boros Ineu), având până la termenul regulamentar a se prezenta în sf. biserică din Moroda, spre a-și arăta dexteritatea în cale rituale și în oratorie.

Din ședința comitetului par. din Moroda, ținută la 24 Februarie 1928.

În înțelegere cu: Ioan Georgea ppresbiter.

Ioan Bota
preș. cons. par.

Dimitrie Nica
notar cons. par.

—□—

2—3

Conform ordinului Ven. Consiliu, Eparhial Nr. 1630—928 pentru îndeplinirea parohiei Mădrijești cu filiala S. Buceava devenită vacantă prin abdicarea parohului Sablin Stănijan, se publică concurs cu termen de 30 zile, dela prima publicare în „Biserica și Școala.”

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Sesia parohială dela matra Mădrijești 32 jugh. arător și fânaș, iar în filie cu reforma agrară s-a primit 16 jugere fânaș, pentru cari însă parohia nu ia răspundea.

2. Birul legal de matră și filie indus aici din oficiu conform ord. Ven. Consiliu eparhial Nr. 1630/928.

3. Stolele legale.

4. Casă parohială în matră.

5. Întregirea dotației dela Stat, pentru care parohia nu ia răspunderea.

Parohia e de cl. II, dar se admite și reflectanți de clasa III.

Alesul va predica regulat la Sf. Biserica și va catehiza la școlile din matră și filie. Va suporta dările după beneficiul său.

Recursele ajustate cu documentele prescrise adresate Consiliului parohial din Mădrijești S. Buceava, se vor trimite Oficiului Protopopesc din Gurahonț în termenul concursual. Reflectanții cu observarea § 33 din Regulamentul pentru parohii se vor prezenta în Sf. Biserica pentru a-și arăta dexteritatea în oratorie și rituale. Cei din alte dieceze vor produce act dela Prea Sf. Sa Episcopul diecezan.

Consiliul parohial — din Mădrijești — S. Buceava.

În înțelegere cu: adm. ppesc. Const. Larar.

—□—

2—3

Medaille de Aur din București, Budapest, Timișoara.
Auritor și Decorateur pentru Biserici.

— EUGEN SPANG —

Timișoara str. Alex. Odobescu (Hollo) 44-a

Aduc la cunoștință că cu practica de 40 ani ce o am, pot auri și decora frumos și durabil lucrările de Biserică ca: Iconostas, Trohne, Struna, Chivoth, Ripita etc.

Rog amatorii să se adreseze subsemnatului cu deplina încredere.

La cerere deviz și mostre gratis.

Redactor responsabil: SIMION STANA.

Cenzurat: Prefectura Județului.